

Stopy duše 5/2020

Emanuel Hauner: Encyklopedie zapomenutého vědění (Pokračování.)

Apport, aport. (l.)

Přínos. Je to fyzikální úkaz ze spiritistických zasedání a nastává, když nějaký předmět do kruhu zasedajících jest přinesen neb vržen bez fyzického a zjevného přičinění přítomných z některého místa v téže místnosti neb odněkud mimo ní.

Appulejus,

Aulus Lucius (nar. kolem r. 130 po Kr., zemřel neznámo kdy), narodil se v Madaure v Africe, studoval v Karthagu, Athénách a Římě. Byl obžalován příbuznými své manželky, že čarodějnictvím ji přiměl k sňatku. Hájil se spisem (Apologia), z něhož vyplývá pro nás hojně poučení o starověké magii.

Appulejus stal se nesmrtelným svým spisem, nadepsaným "Proměny", jemuž však uvyklo se říkati "Zlatý osel". Jedenáctá kniha (kapitola) "Proměn" líčí zasvěcení v mystérie Isidiny.

A priori. (l.)

Co jest v našem poznání neodvislé od zkušenosti; poznání z čistého rozumu; tvrzení, vyvozené z vnitřní povahy věci bez ohledu na zkušenost.

Aranyaka. (skt.)

Lesní poustevník. Také název určitých spisů vedických.

Ardjuna. (skt.)

Hrdina Bhagavad Gity. Obrazně pozemský myslící člověk; každý člověk jest ardjunou.

Areopag (ř.)

ve starém Řecku byl athénský nejvyšší soudní dvůr. V zednářství a illuminátství jsou areopagové výkonné sbory (výbory), sestavené z členů, přináležících vysokým stupňům.

Arhat. (skt.)

Doslovně: velebný; a-i jsou světci buddhistů a Jainů.

Archaický. (ř.)

Prastarý; starobylého původu; též zastaralý.

Archaismus. (ř.)

Tohoto slova užívá se hlavně v literatuře k označení zastaralého slohu a při užití zastaralých a neužívaných slov a rčení.

Archaeus. (ř.)

Duchovní prazáklad života. U Paracelsa a van Helmonta archaeus znamená nehmotný prvek, jenž jest bezprostředním tvůrcem a organizátorem lidského těla od té chvíle, kdy mužovo spermie (jenž jest nositelem archa) oplodnilo vajíčko v lůně ženy.

Archeologie. (ř.)

Nauka o starožitnostech.

Archetyp. (ř.)

Pravzor, praobraz.

Architekt. (ř.)

Slovo užívané svobodnými zednáři. Všechny zednářské listiny (pokud nevycházejí z atheistických lóží) počínají formulí: "Ve Jménu Nejvyššího Architekta Světa", jímž rozumí se Bůh.

Archon. (ř.)

Vládce, ředitel. Archonti v naukách gnostických byli duchovní bytosti (aeoni) nižšího řádu, jež nevyplynuly přímo ze světa božského; v gnosticismu a okultismu a-i jsou planetární duchové.

Ariel (h.)

v démonologii kabalistů jest duchem vod; jeho jméno znamená lev boží nebo neohrožený bojovník boží.

Ariové. (skt.)

Jméno rasy indoevropské, jež tvoří hlavní plémě naší světové periody.

Aristoteles

(381-322 př. Kr.) vedle Platona největší filosof starého Řecka. Jeho filosofie byla základem veškerého vědeckého myšlení středověkého a dodnes vykonává svůj vliv. Spiritualisté by měli znáti alespoň jeho knihu "o duši" tím spíše, že také moderní věda metapsychická, alespoň u některých svých představitelů (H. Driesche a jeho přívrženců), vychází z Aristelovy nauky o entelechei.

Arkanum (l.)

znamená tajemství neb mysterium. V dřívějších dobách arkana byly léky, jichž výrobu lékaři utajovali, aby lékárníci a jiní je nemohli napodobiti; v lékárnictví pak ustálil se pro arkanum pojem neomylného a vzácného léku. Arcana fidei znamená tajemství víry a užívá se tohoto rčení pro nevysvětlitelná a nepochopitelná dogmata. Disciplina arcani či tajná nauka těch, kteří jsou zasvěceni v tajemství křesťanského náboženství ale zároveň jsou podrobeni

vnitřní, duchovní kázni (jakési křesťanské józe).

Arithmomantie. (ř.)

Věštění z čísel a pomocí početních úkonů.

Aroma. (ř.)

Vůně. Tímto názvem označují se též vonné i zapáchající látky, jichž užívá se v obřadné magii k vykuřování.

Arupa. (skt.)

Nehmotné, netělesné. Úrovně a-y jsou tři nejvyšší oblasti božského či nebeského světa, devachana jenž jest pravou vlastní lidského ducha.

Aryavarta. (skt.)

Indie.

Asana. (skt.)

Držení těla při rozjímání, předepsané naukou râja-jógy.

Ascedent (l.)

jest ono zvířetníkové znamení, jež vystupuje nad východní obzorník ve chvíli narození.

Askese. (ř.)

Cvičení se. Sebekázeň. Umrtvování vášní a chťiců. Již Stoikové mínili slovem askese cvičení se v ovládnání sebe. První křesťané jí rozuměli zdrženlivost. Čím déle křesťanství askesi utužovalo, tak že z ní vlastně povstalo sebemučení a umrtvování těla, jež vedlo k hrozným výstřednostem (na př. mrskači) a zvrácenostem (náboženské erotice).

Asketa

jest člověk, jenž přísným, odříkaným životem a myslí obrácenou k Bohu, usiluje o spojení s duchovním světem již zde na zemi. Kajícník.

Asmodeus (h.)

správně Ašmodai (znamená ničitel), jest jméno zlého démona, d'ábla.

Asoka. (skt.)

Byl budhistickým císařem v Indii asi 250 let před Kristem.

Aspekt. (l.)

Pohled, vzhled, vid. Aspekt jest nejen část neb strana předmětu pozorovaného s určitého hlediska, ale i směr pozorovatelův vůči pozorovanému předmětu a vzájemný poměr obou stanovisek. V astronomii a astrologii jest aspekt vzájemné postavení dvou planet (slunce i měsíc v ně počítaje), jak se jeví v zorném úhlu pozorovatele. Aspekt při 0° jest konjunkce, při 180° opozice, při 90° kvadratura, při 120° trigon, při 60° sextil atd.

(Pokračování.)

Karl von Eckartshausen: Kostova cesta zasvěcením do Bílé Magie

(Pokračování.)

Sotva že se rozednilo, byl již starý poustevník vzhůru a

skláněje se nad klidně spícím mladíkem, sám pro sebe zvolal:
"Dobrý jinochu! Jak mnoho bude ti ještě prožít, než zakončíš svou pouť! Únavy plná bude tvá cesta a odměna kyne ti až na jejím konci. Trpět je cestou ctnosti; boj podmínkou vítězství. Probud' se! Každá hodina je drahocenná, každou minutou blížíš se ku svému konci, probud' se a spěš za cílem svého učení."

Rychle vyskočil Kosty se svého lože a vrhl se k nohám starce. "Tvé požehnání a tvé rozkazy!" pravil "Kam mám jíti a co mám činiti, abych to dokončil, co jsem započal?"

"Bohové volají tě do Memphys," pravil stařec; "jdi tam a navštiv tam velikou pyramidu. požádej o její prohlédnutí a až vše dobře prohlédneš, co bude se ti zdáti pozoruhodné, tak odevzdej tomu, který tě bude provázeti, tento předmět, který ti tuto dávám co dar a ponech se dalšímu osudu Bohu."

Při těchto slovech odevzdal mu zlatý náhrdelník s vyrytým nápisem:

"Jest hledajícím světla s čistou vůlí!"

Pak vložil své ruce nad hlavu Kostyho a pravil:

"Pramen světla požehnejž ti s požehnáním země. Ona žehnej ti s požehnáním nebes! Toto požehnej ti svou svatostí, požehnáním Síly a Lásky.

Jdi, bystrost ochraň od všeho nebezpečí tvůj rozum, skromnost opatruj tvé srdce a opatrnost nechť řídí tvoje činy. Zamlč každému svůj stav a čím jsi zrozen a kráčeš v pokoji!"

Při těchto slovech dal Kostymu vřelý polibek lásky a oba mužové se slzavýma očima obejmuli se naposled.

Se sevřeným srdcem opustil mladý muž svého přítele, avšak jeho odvaha brzy se vzpružila a maje pevnou důvěru ve svou budoucnost, řízen opatrností, statečně nastoupil svojí další cestu do Memphys.

Sotva, že se byl na nejbližší silnici dostal a asi tisíc kroků po ní učinil, když zpozoroval, že za ním jde veliké množství koní a

velbloudů, z čehož plně mohl souditi, že nějaká veliká karavana také za tímto cílem kráčí; rozhodl se tudíž, že se k této přidruží, uchýli se proto stranou silnice a pozoroval příchozí. Byla to nádherná karavana. Kosty užasl nad nádherou a přepychem, jaký zde panoval. Zlatem a perlami byly zdobeny pokrývky velbloudů a všady bylo zřítí marnivost a přepych. Celá řada otrokyň nesena zde v nosítkách a otroci je nesoucí, i kolem nich, oděni byli přepodivnými úbory.

Kosty přidružil se k jedné nejzazší skupině sluhů a dozvěděl se od nich, že karavana přináleží jednomu z perských princů, že ubírá se do Memphys proto, aby princ osvojil si tam vědu kněží a dostalo se mu vyššího zasvěcení tajné magie.

"Tvůj princ," pravil Kosty, "musí být velice nadaným člověkem, že nelituje tak daleké cesty, jen kvůli tomu, aby sebe více vzdělati mohl a vyšší moudrosti došel."

"Ano, to je on zajisté," odvětil sluha; avšak to vše by nemuselo býti, kdyby to tak bylo samo volně nepřišlo. Přináleží ku slávě našich králů, že rádi cestují; jsou velmi bohatí a mocní dost a nemají zapotřebí něčemu se vůbec učit; je to však jakýmsi zvykem a tělesní lékaři radili k tomu, že změna vzduchu bude princovi velice prospěšná."

"Zdržíte se zajisté v Memphys?"

"Jak dlouho se nám zlíbí. Princ prohlédne si mystérie a co se mu zlíbí, to od kněží prostě odkoupí. Máme sebou zlata a drahokamů dosti. A jaké je tvoje zaměstnání?"

"Já cestuji též do Memphys, abych tam svůj rozum a své srdce obohatil."

"Tak to můžeš jíti s námi. Můj princ je dobromyslný, já to vím jistě, on odkoupí kněžím všechny jejich vědy a umíš-li s ním jen trochu jednat, nechá tě k ledasčemu přijíti a ty nebudeš protloukati se žebrotou. Já tě k němu uvede, poněvadž se mi líbíš. Jestli jen sebeméně čemu rozumíš, tak tě upotřebí ku své

posluze. Co umíš?"

"Starý muž, který mě vychovával, seznámil mě s bylinářstvím a jeho léčbou; umím chaldejsky a vyznám se trochu ve věštění budoucnosti."

"To úplně postačí, abys u nás udělal své štěstí!" pravil tento a poněvadž karavana právě učinila zastávku, uvedl Kostyho ke svému pánovi. Tento pak nařídil, aby se o mladíka postarali, aby mu nescházelo ničeho na pohodlí, na stravě a pití.

Kosák jmenoval se tento perský princ; byl to mladík, odchovaný ve všem přepychu a nádheře královského dvora, zkažený od hýčkání a lichocení. Jinak otokem svých vášní, náruživosti a nestálosti v povaze. Byl dobrým tehdy, když při tom nebylo třeba námahy větší, nežli býti zlým; jinak byl dosti zlým, vyžadovalo-li to nějaké oběti a námahy. Právě bylo mu to lhostejno říci: zaopatřte tuto osobu, jako říci: tuto osobu přeji si míti popravenou! Důvěrníci a milenci jeho uměli jej již na oprati jeho náruživosti voditi a největším otrokem při dvoře byl vlastně on sám. Při všem tom byl nadmíru pověřčivým a bázlivým, neb nemaje sám vlastního rozumu a vlastní vůle, záviselo veškeré jednání jeho od nálady a náhody.

Tu stalo se, že během delší cesty do Memphys, měl Kosák několik podivuhodných snů. Prvé vidění ve snu bylo, že viděl státi největší měřici na obilí na zeměkouli. Míra plna byla lidí různých stavů. Nad míru jen vyčnívaly nejvíce různé turbany sultánů, koruny vladařů, helmice bojovníků a různé bodce a zbraně válečné. Tu snesla se náhle ruka velká dolů z jasného oblaku a držíc rovnou míru, přejela přes povrch měřice s touto tak, že vše, co přečnívalo, ven smeteno bylo s povrchu a všechny helmice, zbraně a koruny zmizely tak, že úplná rovnost měřice tím byla docílena a žádná hlava nevyvyšovala se nad druhou.

Druhý sen byl ještě podivnější. Kosák viděl sama sebe, jak sedí

na nádherném trůnu. Nohy trůnu toho byly z křišťálu, kol do kola byly rozestavěné světelnice a odraz těchto světel činil zvláštní dojem, že se zdálo, jakoby sám trůn byl celý posázen nádhernými diamanty.

Poznenáhla zhasínala jedna světelnice za druhou a lesk trůnu se stále více ztrácel. O něco dále před trůnem byla postavena velká stěna z kovu a přední mužové ode dvora jí drželi. Na straně obrácené ku králi bylo zlatými písmeny napsáno: "Štěstí a blaženost národu." Z druhé strany však byla stěna, zhotovená ze železa a dlouhé bodce z ní vyčnívaly tak, že nikdo se nemohl přiblížit ke trůnu z poddaných a obyčejných lidí.

Mužové, kteří drželi tuto kovovou stěnu, byli silní obři, nadmíru velicí a zatlačily vždy národ s touto stěnou zpět, kdykoliv se chtěl tento ku trůnu přiblížit.

Po stranách stálo sedm zvířat: Jedno z nich podobné bylo pávu, druhé psu, třetí krtkovi, čtvrté svini, páté medvědu, šesté vlku a sedmé tygru. Každé z těchto zvířat drželo v ústech cucák a za pomocí těchto cucalo sílu z toho siláka, jenž držel stěnu. Tímto způsobem sála zvířata všechnu sílu siláku ta, že tito po krátkém čase pouhým kostlivcům byli podobní a na konec tak zeslabeni, že když lidé opět učinili náraz na stěnu, nemohli více tuto udržet, zhroutili se i se stěnou a udeřili do trůnu tou měrou, že tento se zhroutil i s Kosákem, při čemž se tento pln zděšení probudil.

Třetí sen byl následující: Viděl sama sebe, jak jeho hlava a prsa se ohromně nadmula takovou měrou, že podobala se obrovské kouli. Nohy pak a stehna během krátkého času tak seschly a zeslábly, že nemohly udržeti obrovské tělo a naduřenou hlavu; zhroutily se pod touto tíhou tak, že při pádu těla zůstaly nad tělem roztaženy. (Pokračování.)

Acharad: Česká osobnost hermetismu

Aupic Jan

Hermetik. Napsal Magické čtverce (vl. nákladem, 1932), Elixír mudrců (datum a místo vydání nezjištěno).

Vin: Nativita (pokračování)

Horoskop státu II.

V předcházejícím článku popsán způsob „horoskopu státu“ není zcela spolehlivým ukazatelem, neboť jest časově příliš neomezený. Příslušníci státu umírají, jiní dospívají, jiní se opět rodí: ale ačkoliv se jednotlivci mění, zůstává národ jako takový ve své jarosti a celistvosti stále národem živým a jest dosti těžko časově jej omeziti.

Spolehlivějším jest pro horoskop státu omezený jen na určitý krátký úsek časový a nazývaný horoskopem kvartálním, který je platný pro čtvrtok. Tyto horoskopy se staví pro vstup slunce do znamení skopce, raka, váhy, a kozoroha. Astronomický rok počíná vstupem slunce do znamení skopce, či jarní rovnodennosti. To byl od nejstarších dob až do úpravy kalendářní vždy i začátek roku občanského.

Snad neuškodí, když nyní způsobem každému jasným, několika názornými slovy podám vysvětlení o naší sluneční soustavě, která jest jednou z jednotek stavby světového vesmíru. Pokud užiji čísel a přirovnání, budou lehce k zapamatování, ale mohou proto býti jen přibližná. Běží především o to, abychom si uvědomili rozdíl mezi pohybem skutečným a pohledem s naší země. Obdoba toho rozdílu je pohled na jedoucí vlak a pohledu toho, jenž ve vlaku sedí a jemuž krajina kolem okna ubíhá.

V druhém století Ptolemaios sestavil velmi důmyslný stroje, který tento pohyb planet znázorňoval a to nejen jejich pohyb přímý, ale i pohyb zpětný. My si představíme naší sluneční soustavu zcela jednoduše. Do středu desky většího kulatého stolu položíme kuličku, která nám bude představovati naše slunce. V určitých vzdálenostech od středu položíme jiné kuličky, které budou představovati planety našeho slunečního systému. Otáčení slunce i planet kolem vlastní osy a krouživý pohyb planet kolem slunce, si přimyslíme.

Jaké vzdálenosti planet od slunce? Ve vesmíru neměří se na kilometry, ale měří se rychlostí světelnou, při čemž každá časová vteřina se rovná 300.000 km. Je-li tedy od nás vzdálen měsíc 400.000 km rovná se to 1 1/3 vteřiny. Je-li slunce vzdáleno 150.000.000 km, rovná se to 8 minutám 20 vteřinám. Stálice mimo naší soustavu jsou od vzdáleny celé desítky světelných roků.

Pro naši sluneční soustavu:

Slunce	Merkur	Venuše	Země	Mars
				
Jupiter	Saturn	Uran	Neptun	
				

můžeme za měřítko užítí vzdálenost venuše od slunce a určití za jednotku.

Potom budou vzdáleny od slunce: země 2krát, mars 4krát, jupiter 16krát, saturn 32krát, uran 64krát a neptun 128krát. Vždy dvakrát více, nežli předchozí. Proč jest však mezera mezi marsem a jupiterem? Zde byla kdysi planeta, ale není. Jsou zde jen její kusy, jichž bylo napočteno již přes 400 a největší z nich jest ceres. Byla rozbita? Snad. Jak? Nevíme.

Jak jsou planety veliké? Jupiter jest jedenáckrát větší než naše země a slunce jest jedenáckrát větší než jupiter. Planety nepohybují se vždy v rovině stolu, jsou někdy nad ní, jindy pod ní a vzdálenost tu nazýváme deklinací. Osy jednotlivých planet také nejsou zcela kolmé k rovině stolu, avšak největší odchylku má osa naší země; svírá totiž s rovinou úhel 23 stupňů 27 minut.

Tento skutečný pohled my však nikdy mítí nemůžeme, ježto jsme připoutáni k naší zemské hroudě a nám se pohyby planet i slunce jeví tudíž jinak. My jsme středem a kolem nás se vše točí. Tato stará nauka nedoznala vlastně změny, ani přes nejnovější poznatky spektroanalýsy, ani připojením další oběžnice Pluto k naší sluneční soustavě. Nejen pro astrologa, ale i pro nejmodernějšího astronoma ještě i dnes slunce vychází a zapadá a hvězdy kulminují a astronom na poledníkovém aequatoreálném dalekohledu na setinu vteřiny času určuje průchod hvězdy přes vlákno svého stroje. Tímto způsobem určuje se čas, tak jako za dob starých, hodinami slunečními.

Na našem stole se tedy mění soustava v tom, že my s naší zemí jsme středem, kolem něhiž zdánlivě se slunce samo otáčí. Podle sklonu naší osy, jeví se nám nyní dráha, po které slunce ubíhá, odlišná od roviny stolu. Na dvou místech rovinu protíná, jednou aby nad ní vystoupila, po druhé aby pod ní klesla. Dráhu slunce jmenujeme ekliptikou; s rovníkem svírá úhel 23 stupňů 27 minut, což přesně odpovídá sklonu zemské osy.

Vzdálenost na ekliptice měřená, jmenují se délkou a počítají se obyčejně od znamení skopce, aneb váhy. Ekliptika byla již v dávnověku rozdělena na 12 stejných dílů po 30 stupních a každý díl pojmenován podle souhvězdí v něm se nalézajícího. Dnes mnohé souhvězdí jest již mimo díl, jemuž dalo jméno; neboť nejen naše sluneční soustava jest v pohybu, ale během tisíciletí jest velmi patrný i pohyb celého vesmíru. Pojmenování zvířetníku či zodiaku trvá však

dále:

Skopec 	Býk 	Blíženci 	Rak
Lev 	Panna 	Váhy 	Štír
Střelec 	Kozoroh 	Vodnář 	Ryba

Směrodatným okamžikem pro postavení horoskopu kvartálního bude tedy okamžik vstupu slunce do znamení skopce = jarní rovnodennost, raka = nejdelší den, váhy = podzimní rovnodennost, kozorožka = nejkratší den. Často však bere se první, jarní kvartál jako směrodatný pro celý rok a dle potřeby doplňuje horoskopem podzimním. (Pokračování.)

Pramen:

Národní listy, 1936

Josef Svátek: Svobodní zednáři v Čechách v XVIII. století (Pokračování.)

Brzy podařilo se mu získati několik přívrženců, kteří byli ochotni založiti s ním v Praze tajnou společnost zednářskou, jejíž členové scházeli se první léta v paláci Šporkově v někdejší Andělské zahradě v Novém městě Pražském, a která prozatím zvláštního zřízení neměla, až teprve roku 1726 přijala stanovy zednářův podle vzoru lóže skotské. V den sv. Jana Křtitele řečeného roku, totiž dne 24. června 1726, byla v paláci Šporkově zahájena první lóže zednářská v Čechách a vůbec ve veškerém Rakousku a dáno jí jméno „lóže u tří hvězd“; pečeť její se nezachovala, leč znám jest odznak, jejíž členové lóže při schůzích v loži vlastní a v lóžích cizích na prskou nosili. Odznak tento má podobu maltézského kříže, jest zhotoven z mědi a modře emailován; na hořejší části nalézá se číslice 3, uprostřed písmeno J a na třech ostatních částech kříže umístěni jsou andělé se čtyřmi křídly, což vše jest postříbřeno. Rovněž zachoval se pamětní peníz, jež dal hrabě Špork na památku založení této první lóže české od známého ryjce Pražského Kristiana Wermutha raziti; na přední straně mince této nalézá se zdařilé poprsí hraběte Šporka s příslušným obpisem a na rubu vyobrazení Nového Jerusalema ze Zjevení Janova se dvanácti branami a s

obpisem zatemnělého obsahu, jímž tendence lóže skrytě naznačena býti měla.¹ Hrabě Špork byl v zahajovací schůzi nové lóže zvolen prvním velmistrem a z ostatních členův první této české lóže zednářské uvádíme zetě Šporkova barona Františka Karla Sweertsy, hraběte Borberta Vrbnu, hraběte Ferdinanda Paradisa, hraběte Guidobalda Martinice, hraběte Václ. Kaisersteina a jiné šlechtice české, z nichž někteří prosluli již tehdeš svým působením na sněmích stavův českých proti absolutistickým snahám vlády Vídeňské, zastávající se některých práv království Českého a naléhající na zavádění oprav v zákonodárství, ve prospěch blahobytu obyvatelstva země české, což bylo vždy výsledkem úrad v tajných schůzích u hraběte Šporka.

Dále náleželo ke spolku několik učenců a spisovatelů, jako sekretář Šporkův Gottwald svob. pán Stillenau, který se později odebral do Holandska, jakožto jednatel této lóže Pražské, aby spojení její s cizími lóžemi zdržoval,² pak známý Karel šl. David, konečně někteří kupci vlašští, kteří tehdež v Praze velký obchod v rukou svých drželi a ve společnosti Pražské vynikající postavení zaujímal.

(Pokračování.)

V. Sadovský: Astrologické drobnosti

V „Pohledech do budoucna“ bylo již několikrát upozorňováno, aby okultní a spiritističtí badatelé dbali také astrologických poznatků při své práci. A je to správně. Vždyť těmito astrologickými poznatky teprve otvírají se nám dveře k dalšímu bádání a novému vědění o vztazích člověka ke kosmickému dění a k životu v neviditelných oblastech vesmíru. Ne vždy je vhodná doba k práci, ne vždy mohou tajemné sféry duchovních bez překážek se blížit k člověku, ne vždy badatel – okultista dosáhne svého cíle. Často nevhodně volená doba k práci i bádání je první příčinou nezdaru. Budoucí psychický badatel bude lépe znáti kosmické síly a vlivy planet a použije jejich harmonie k tomu, aby dosáhl cíle svých snah a tužeb.

Ve starších astrologických prognosách se vyskytovaly různé odchylky, neboť tehdy nebyl ještě znám účinek planet značně vzdálených, který je velmi důležitý.

Jak je známo, byla planeta Pluto objevena před několika lety. Astrologové začínají intenzivně se zajímati o ni a zkoumati její účinky na naší zemi. Dokonalejší znalost jejího působení odhalí nám teprve zkušenosti, nasbírané v příštích letech. Podle nejnovějších výzkumů se dá souditi, že tato planeta působí přímo giganticky, jako žádná jiná oběžnice naší sluneční soustavy.

1 Pamětní peníz tento vyobrazen jest v Neumannově spisu „Bóhmische Privatmünzen und Medaillen“ na tab. LXIV. č. 543, jen že spisovatel neznaje významu této mince, vykládal vyobrazení Jeruslamea jakožto „ozdobnou zahradu, zdí obehnanou“.

2 Týž vydal v Amsterdamu pod jménem Ferdinand van der Roxas spis o působení hraběte Šporka v Čechách, jenž se svojího vydání dočkal a ostré světlo na pikle protivníků Šporkových vrhá.

Astrologové musejí s ní počítati ve svých horoskopických výpočtech a velmi pečlivě studují její postavení v nativitě.

Za nepříznivých aspektů této planety s Uranem, Saturnem, nebo i Jupiterem hynou desítky, stovky, ba i tisíce lidí a vznikají nejhroznější katastrofy a živelné pohromy.

V astrologickém seřadění jest Uran signifikátorem, představujícím vyšší oktávu Marta, representuje vůli, mocného činitele – boha podsvětí, neboli jinak řečeno: život záhrobní a život duševní u člověka.

Hvězdáři však tvrdí, že Pluto není oběžnicí. Americký astronom Pickerink tvrdí, že ještě dvě planety naší sluneční soustavy budou objeveny. Tehda ovšem bude uzavřen kosmický kruh; to značí: dvanáct planet naší soustavy sluneční nalezne své domovy ve dvanácti znameních zvěrokruhu. Až jednou k tomu dojde, bude lidstvo výše na svém duchovním postupu, pak bude i v něm více harmonie.

Byl jsem kdysi požádán jistým pánem ze Slovenska, abych sestavil horoskop dámy, narozené 3.5. 1902, 2 1 hod. odpolední v Trenč. Teplicích.

Neznaje jména ani postavení oné dámy, naznačil jsem ve svém výkladu, že je velmi sensitivní, mediálně nadaná, že může býti též dobrou prostřednicí mezi světem naším a záhrobím. (Ascendent na 7. stupni, Luna na 12. a půl stupně z. Ryb, Pluto v 10. domě v oposici s Uranem, v trigonu s Jupiterem a v kvadratuře s Lunou, mimo to Slunce s Merkurem i Martem ve zn. Býka, Venuše v Rybách.) Jak je zřejmo, je většina planet v zemských a vodních znameních, čímž se potvrzuje astrologické pravidlo.

Také jsem zjistil astrologickým způsobem u dotyčné dámy, že jako medium má za ochránce ženskou bytost (Venuše stojí u hrotu 8. domu), a podle Urana ve 4. domě jsem věštil, že se konají v jejím domě často spiritistické seance.

Z aněkolik dní po odeslání horoskopu psal mi pán, který si jej vyžádal, toto: „Horoskop jsme správně obdrželi a byli jsme velmi překvapeni jeho pravdivostí. Vše se shodovalo naprosto správně. Zvláště popis charakteru a mediálních schopností, neboť ona paní je skutečně mediem a má za ochránce duchovní bytost – ženu.

Inu, musím Vám upřímně říci, že Vaším horoskopem byla moje žena ohromena“.

(Že šlo o jeho vlastní manželku, o tom se mně dříve nezmínil.) Na tomto příkladě poznáváme, že podle seskupení planet je možno si poraditi i ve spiritistických a okultních problémech, ba i mnohé taje ze života duševního lze u člověka odhaliti. Esoterická astrologie může nám velmi prospěti v našem duchovním vývoji a měla by býti proto lépe studována.

Z esoterických náčrtů nejvíce nás zajímá studium reinkarnace a karmy ve světle moderní astrologie. Tyto dva nejdůležitější problémy lidstva kotví v I., V., IX. domě horoskopu.

Znameníť anglický astrolog Alen Leo píše o tom: „První dům, jenž je pojmenován také ascendentem, ovládá celou nativitu nejsilněji a má své výběžky: pátý a devátý dům. První dům symbolizuje život a osobnost; z něho vycházejí dva paprsky, z nichž jeden vede k pátému domu, který reprezentuje tvořivé a konstruktivní schopnosti, druhý paprsek, směřující k devátému domu, ovládá tvorbu a pěstování myšlenek. Hlavní vliv této triplicity je zkoncentrován v oblasti I. domu (ascendentu).

Indičtí astrologové berou v úvahu pátý dům horoskopu, jenž bývá ovládán Sluncem. Tento pátý dům reprezentuje karmu našeho minulého života pozemského, má své kořeny v nynějším ascendentu, podle něhož musí býti zpracován celek naší minulosti, abychom zase vědomě a úspěšně svoji budoucnost podle devátého domu mohli vytvořiti. Devátý dům má svovztah se znamením Střelce, z něhož věští indiční astrologové o našem příštím zrození. Z téhož předpokladu bývá obyčejně Saturn přibírán ve spojení s ideou osudu a karmy, jako planeta, která přináší vše nedobré a stává se mocí, jež reprezentuje v životě následky bývalých činů a předešlých myšlenek.“

Podle těchto esoterických úvah je možno astrologicky zasvěcenému studovati horoskop svůj i svých bližních a také se může dopátrati pozadí minulých existencí.

Výsledky astrologického bádání je však nutno velmi pečlivě uvésti v soulad s projevy prostřednic a s jasnovidným šetřením.

Toto studium je velice zajímavé a otvírá nám nové pole k soustavnému bádání.

Prameny: Pohledy do budoucna, 1935

DOKUMENTAČNÍ CENTRUM ČESKÉHO HERMETISMU

Zkušenost ukazuje, že bádání v minulosti českého hermetismu je velmi obtížné. Důvodem toho je nejen skutečnost, že tato oblast stojí a patrně vždy bude stát stranou pozornosti historiků z povolání, ale hlavně to, že příslušné materiály nejsou nikde cíleně archivovány a zpracovávány. Písemnosti, které jsou roztroušeny v různých soukromých archivech, pak zpravidla vezmou za své po smrti jejich majitelů, a skončí buď v popelnici nebo, v lepším případě, ve sběru. Mohli bychom uvést četné příklady, kdy se tak stalo. Dějiny českého hermetismu zhruba do roku 1948 zmapoval Prof. PhDr. Milan Nakonečný ve své knize *Novodobý český hermetismus* (Praha 1995), který - historicky vzato - doslova v poslední chvíli vyslechl pamětníky a zpracoval dokumenty, které měl k dispozici.

Časová oblast od roku 1948 do roku 1989 však není zatím podchycena prakticky vůbec, a dějiny českého hermetismu po roce 1989 se dosud tvoří. Domníváme se, že je třeba poučit se z minulosti a postarat se o to, aby doklady o duchovním usilování jedinců i skupin byly zachovány i pro budoucí generace. Proto bylo v červnu roku 2001 založeno DOKUMENTAČNÍ CENTRUM ČESKÉHO HERMETISMU (viz *Svět magie*, č. 9 (3/2001), s. 103–104/. V jeho čele stojí mladý člověk, jehož knihovnické povolání zaručuje odborné zpracování archivních materiálů. Tato skutečnost dává příslib, že materiály budou moci být archivovány po řadu desetiletí, takže je reálná naděje, že takto vznikne značně rozsáhlý a svým způsobem ucelený soubor informací. Cílem DCČH je doplnit chybějící údaje o historii českého hermetismu před rokem 1948, shromáždit údaje o dosud nezpracovaném období mezi roky 1948 - 1989, a průběžně dokumentovat vývoj českého

hermetismu po roce 1989. Obracíme se proto na všechny, kteří by nám v tomto záměru mohli pomoci. Budeme vděčni každému, kdo nám poskytne písemné či jiné materiály, týkající se historie českého hermetismu, ať již v originálech nebo v kopiích. Apelujeme na pamětníky a na žáky významných i méně známých osobností českého hermetismu, jakož i na členy zaniklých i dosud existujících okultních společností, aby sepsali své paměti. Zdůrazňujeme, že v žádném případě nechceme a nebudeme nikoho „kádrovat“, tj. rozhodovat o tom, kdo k rozvoji českého hermetismu přispěl více či méně, a kdo tudíž může nebo naopak nesmí „vstoupit do historie“. Všichni, kdo poctivě usilovali a usilují o duchovní poznání, jsou podle našeho názoru hodni úcty. Zároveň prohlašujeme, že získané materiály nebudeme publikovat bez souhlasu osob, které nám je svěřily, a zvláště pak budeme šetřit soukromí žijících osob, pokud se k nám dostanou materiály, které se jich budou týkat. Kontaktní adresa: Petr Kalač, e-mail: dcch@centrum.cz, www.dcch.grimoar.cz

Jiřina Karasová a Julie W. Mezerová: Modrá vzpomínka

O Božím Těle je modravé nebe
v podhorském kraji. -----
Družičky rozkvetly okolo tebe:
u prostých oltářů zrají
jak bílé jahody v trávě,
z vůně a pohádek.
To nejsou družičky,
to jsou jen košíčky,
do kterých trhaly dravě
květy svých zahrádek.
A jak se trhaly, ještě se usmávají
a ještě pentličky výskotem modravým vlají.
To nejsou pentličky ani,
to je spíš požehnání

pečlivých maminek...
Venkovskou růžičkou sotva již zavonět může
o Božím těle
košíček, co koupil tatínek.
Kvetou v něm jako svět v klášterní cele
modré jen, magické růže
vzpomínek...

De la Cámara: Skříňka boha Thota

Vzpomínka na odpolední rozmluvu před plesem „Blanc et Noir“, v Paříži dne 6.5. 1921.

Po déjeuner u našeho stolu v Café de Paris jsme se na chvíli odmlčeli.

Hrabě d' H. Četl noviny, pan de T. S úsměvem pozoroval slečny Gaby B. A Gino M., z nichž prvá byla přítelkyně hraběte, druhá pak již známou francouzskou filmovou umělkyní, které si obě s tichým smíchem prohlíželi poslední číslo „La vie parisienne“, jež vždy pozorný de T. Přinesl s sebou.

Šéfredaktor nejrozšířenějšího francouzského časopisu Charlie H. Přerušil prvý mlčení a započal malý interview se slečnou Gino M.

„Zdalipak milujete kritiku?“

„Ano, je-li spravedlivá.“

„Máte rozmary?“

„Jako každý člověk.“

„Jste věrná?“

„Oh! Ano.“

Mlle Gaby se rozesmála, ale hrabě d' H. Přerušil jejich rozhovor, podáváje mi Le Journal.

„Četl jste Vautelův článek „Mon film“? Je o vaší známé dámě.“

„Díky, četl jsem jej.“

Zvědavost byla probuzena.

„Co tam je, prosím?“ tázala se Mlle Gaby.

„Přečtete to.“

„Ale, není to pro vás novinkou, prosím:

Pearl White přijíždí do Paříže: hvězda amerického filmu...

„Zde však je něco, co bude naše dámy zajímati, dovolte!“ Hrabě vzal Journal.

„Velký dámský časopis vypsál anketu na otázku: „Kterou ženou chtěla byste býti, buď v minulosti nebo v přítomnosti?“ Toliko jedna čtenářka odpověděla: „Jeanne d' Arc.“

Nemohl jsem se ubrániti smíchu:

„Ovšem, až na to upálení; rozhodně se divím, že nebyla volena Marie Magdalena, neboť býti Marií Magdalenou by bylo příjemnější, nebylat' upálena jako Jeanne d' Arc, a potom...“

„Vy jste někdy nesnesitelný, ale počkejte,“ pohrozila mi Mlle Gino, „ty posměšky o ženách se vám nevyplatí.“

Zatím co jsem sklonil hlavu před osudným proroctvím, hrabě pokračoval:

„Čtyři se vyjádřily pro Mme Curie. Dvacetdvě doznaly, že by se jim zamlouval osud George Sandové, bezpochyby k vůli Alfrédu de Musset. Tricetjedna prohlásila, že by bylo jejich snem žítí v osobě Yvonne Printemps, a já myslím, že to jest k vůli Sachovi Guitrymu. Ostatní jména byla: Sarah Bernhardt 78 hlasů, Mistinguett 364 hlasu, Gaby Deslys, to bylo ovšem před její smrti, 948 hlasů, Pearl White 5663 hlasů.“

„Toto přání většiny žen chápu,“ podotkl jsem.

„Miss Pearl White jest nejenom veliká umělkyně, ale též nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděla,“ poznamenala Mlle Gino, „a říká se, že má, skutečně, více, než dva miliony zbožňovatelů, v

každém případě žádná jiná divadelní umělkyně – a mám na mysli největší z nich – nezískala tak rychle popularity a nerozpoutala nadšení v podobném uctívání. Neboť Miss Pearl viděti, jest opravdu požitkem pro milovníky kina, a mezi největšími hvězdami jest to ona, jež stvořila svůj genre a pokračuje ve své nenapodobitelnosti; jež tou, jež vládne, jež vyniká, jež nikdy nezklame. Mary Pickford, Ruth Roland, Viola Dana jsou discutées, Pearl White nikoliv.“

Do našeho rozhovoru se vmísil po chvíli de T., právě zamyšlen.

„Miss Pearl White by však byla získala při anketě ještě o jeden hlas více.

Vzpomněl jsem si na jednu její horlivou ctitelku, která zemřela, následována jsouc otcem, osudnou náhodou Neznáma.“

„Osudnou náhodou Neznáma? Vypravujte, prosím!“

„Jest to smutná příhoda – záhadná, a zdála by se vám příliš fantastická, tím spíše, že je pravdivá.“

„Pan hrabě d' H. od příjezdu pana de la Cámara“ a Mlle Gaby ukázala na mne, „počal se zajímati o okultismus a záhadné případy, a v nás ostatních budete míti též neméně vděčné posluchače.“

De T. po krátkém přemýšlení se jal vyprávěti:

„Je tomu dvě léta, kdy na pobřeží nedaleko Grand Hotelu anthéorského, směrem k vile Blanchette, majetku to dramaturga Brioux, kráčely, či spíše skotačily dvě dívky. Jelikož nebylo nikde viděti živé duše, odložily hedvábné punčošky a naboso pokračovaly ve volném veselí, brouzdajíce se v moři. Větší z dívek, roztomilá to děvče, Mlle Camille, bylo dcerou profesora L., důstojníka Čestné legie, člena Institutu a čestného člena „Société Khédiviale de Géographie d'Egypte“ v Kahiře, na jehož jméno se zajisté asi pamatujete, a který se svou chotí a dcerou bydlil v Grand Hotelu, vyvoliv si k svému pobytu na Cote d'Azur Sthéor, toto oblíbené místo umělců, literátů a malířů. Mlle Camille, jak jsem pdotkl, vyla veselá žabka, pravé dítě Paříže; nezdědila vážnou povahu svého otce – učence. Ona, právě tak jako nesčetné Pařížanky všech vrstev, vždyť je znáte: slečny z kanceláře, manekýny, modelky, služky, elegantní děvčátka z boulevardu - „poules de luxe“, dcerušky vysokých hodnostářů a boháčů, spisovatelky atd., trpěla moderní ženskou nemocí, která se jeví v povzdechu:

„Ach, kéž bych mohla hráti ve filmu.“

Mlle Camille, která právě před odjezdem viděla film „Královna se nudí“, nemluvila téměř o ničem jiném než o Miss Pear White, královně filmu i krásy, a zjev umělkyně se stal bohyní jejich dívčích snů. Taková byla dceruška profesora L.

Toho dne, kdy obě dívky dlely na pobřeží, seděl jsem v jednom z pokojů profesorových, který si upravil zmíněný pán v pracovnu, nedopřáváje si klidu ani u moře, k malé radosti své choti.

V pracovně sedělo více pánů, a většina z nich se zajímala o starý Egypt, který byl předmětem rozhovoru. Jelikož jste mne vybídli, abych vám vyprávěl, že vás podobné věci zajímají, zmíním se šíře o našem rozhovoru v pracovně profesorově.

Přítel profesorův, pan Ch., se během rozmluvy dotkl starého sporu Léona Mayou a M. Maspéro a Dr. Abbate-Pachon – sporná otázka: „Tajemství pyramid memphisských“. Pod tímto názvem uveřejnil totiž pan Léon Mayou v Nouvelle Revue článek, v němž se snažil dokázati, že v minulých dobách dnešní Sahara byla úrodnou země, zavlažovanou vodami jezer Střední Afriky, a že Nil byv uměle vytvořen Egyptany, měl za následek sterilitu a zánik Sahary. Důkazy pro to domníval se pan Mayou míti v hieroglyfech z doby krále Amenis-in-Beni-Hassana dvanácté dynastie, v Genesis, prvé knize Mojžíšově, ve velké pyramidě memphisské, nazvané hrobkou Chéopovou, a konečně ve Velké sfinze. Profesor Maspéro naproti tomu tvrdil, že hieroglyfy, nalezené v hrobce Amoin-Amenemhaitově, prince z Meh, u vesnice Beni-Hassan z doby tři tisíce dvě stě let před naší érou, mají zcela jiný význam, než jim přikládá pan Mayou; neb sterilita Sahary vznikla následkem geologických přeměn, a nikoli změnou toku Nilu. Co se týče pyramid, o tom byla napsána celá literatura, někteří se v nich snažili viděti sýpky, které Josef, syn Jakobův měl dle bible zbudovati na rozkaz faraonův, jiní opět dokazovali, že pyramidy byly majáky pro plavbu nilskou; konečně pan de Persigny pokládal je za ochranu proti písečným bouřím pouště. Ale pyramidy nebyly tři nebo čtyři, počet dodnes objevených jest přes čtyřicet, a není pochyby, že jejich

určení bylo sloužiti za hrobky faraonů, kteří měli zálibu v obrovských stavbách, atd.

Pan Mayou nezůstal ovšem dlužen odpověď, a o polemice tak vzniklé se rozpoutal čilý rozhovor. Názory jednotlivých pánů, předmětu rozhovoru se týkající, nebudu vám líčiti, nezajímaly by vás snad, nejste-li egyptology, ale zmíním se toliko o poznámkách, které nepostrádají ani pro vás zajímavosti.

Pan Ch. Se totiž postavil rozhodně na stanovisko, zastává se profesora Maspéra.

„Nesouhlasím“, pravil, „s vývody Mayouovými, obzvláště co se týká jeho náhledu, že v knihách Mojžíšových jsou nějaké vztahy k Sahaře. Ale bibli není toliko těžko vykládati, její výroky lze uzpůsobiti na cokoliv. Na příklad křesťané učí, že Kristus byl syn boží; jak si pak chcete vykládati kapitolu šestou v první knize Mojžíšově, kde jest psáno, že „vidouce synové boží dcery lidské, ony krásny jsou, brali sobě ženy ze všech, které obdivovali. Pročež řekl Hospodin: „Nebude se neshodovati duch můj s člověkem na věky, proto, že také tělo jest; a bude dnů jeho sto a dvacetilet.“ Nuže, vykládejte si to vše, jak chcete.“

„Eh,“ přerušil ho profesor L., a mávl zamítavě rukou, „protiví se mi z celé duše celá bible. Případá mi to někdy vše tak průzračně směšným.“

O krb opřený, nedaleko stojící námořní kapitán, vicomte D. se usmál:

„Tot' směšné. Obdivuji se někdy učencům, kteří pokládají váhu nadpřirozenou.“

Pan Ch., pohladivsi nervózně vousy, pravil trochu podrážděně:

„Nejednáte správně, chcete-li svou poznámkou obviňovati, vicomte, že máme-li my nyní objevy, které jsou známy toliko několik desetiletí, ba i několik let, měli podobné i staří, zvláště Egyptané, které však upadly během věků v zapomenutí. Považte, jak donedávna pohlížela věda na hypnosu, co věděl kdo o elektřině, aviatice, radiu, paprscích X, telegrafii, kdo před Pasteurem znal důležitost a existenci mikrobů atd...? A právě tak měli i staří své vědomosti a znali různé síly, které se nám dnes často zdávají nadpřirozenými, přicházíme-li s nimi do styku.“

„My, že se s nimi setkáváme?“ otázal jsem se zvědavě.

Profesor L. Mně změřil jako některého ze svých bývalých všetečných posluchačů – studentů.

„Setkáváme? Často se s nimi můžeme setkat, a to zvláště při otevírání a prozkoumávání pyramid, o které se tolik zbytečně stará pan Mayou. Nechápete? Představte si, že bychom my dali na příklad z důvodů, třeba hygienických jisté množství radia do rakve některého právě zemřelého, a že našim potomkům nebude jeho účinek a síla známa, a tak následovali by našeho příkladu a otevírali naše hrobky, jako my se neostýcháme rušit tisíciletý spánek faraonů, princezen a kněží egyptských; byli by vydáni značnému nebezpečí. Egyptané věřili v jsoucnost Ka, čili dvojníka, a vědouce, že během věků i balzamované tělo podléhá zkáze, přenášeli Ka na sošky nebo obrazy v hrobkách uložené. Vzpomeňte nyní, že v Egyptě právě tak jako v Austrálii a Střední Americe, vyskytuje zvláštní strom, jehož uschlé listy právě tak jako čerstvě utržené šíří výpary bezbarvé a bezvonné, že člověk, aniž si to uvědomil, ztrácí pojem směru a orientace. A myslím, že se nemýlím, tvrdím-li že listů těch bylo používáno jako součástky při balzamování. Tot' prostá domněnka, ale snad pochopíte...“

„Upamatuji vás, pánové, na jednu příhodu, která mne právě napadá,“ hlas pana Ch. zněl dosud stejně podrážděně, „jest to již tolikráte přetřásána historika mumie z Britského Musea z roku 1904. Jednalo se o mumii kněžky, otce boha Amon-Ra, která byla bezesporně nositelkou tajemné moci. Její nálezce, dělníci a zřizenci muzea, zúčastnění při její dopravě, byli postiženi vážnými nehodami, někteří smrtí. A od doby jejího umístění v Britském Muzeu nepřestávaly úrazy a nehody se střídati s krádežemi, takže se průvodci a hlídači muzea vyhýbali místu, kde byla umístěna, a anglické denní listy se jí počaly zabývati. Správa muzea, když případ počínal býti již více než hloupý, ji tajně prodala do Ameriky. Přistavní dělník ji nakládající si zlomil nohu, a loď, která ji měla dopravit přes moře, byla – Titanic...“

Ale nač vám to vlastně vypravovati. Vy, vicomte, po tom všem snad se opět zmůžete toliko na poznámku: „To je směšné...“ a budete si to vykládati náhodou, nebo shodou okolností, což jest však tím směšnější, že shody ani náhody se neopakují bezpočetněkrát za sebou; což vám však opět nevádí, již z toho důvodu, že tak alespoň nejste postaven před možnost více přemýšletí a namáhati

svůj mozek. Ale utěšujte se tím, že nejste sám, dějiny se opakují nemilosrdně, a část lidí dnešní doby, domnívajících se, že jsou originální, a že jsou prostě chic, dává přednost materialismu. Coucher avec une femme, šampaňské a plané fráze jsou úkony méně namáhavé. Mnohdy výnosnější než bádání v Egyptě – tím méně nebezpečné.“ A pan Ch. se rozhorleně obrátil k nám zády.

Vicomte D., jehož prudkou povahu jsem dostatečně znal, zbledl, zatínaje hněvem pěsti.

Přikročil jsem k němu a položiv mu ruku na rameno pravil jsem tiše:

„Nehoršete se proto, mon, capitaine, pan Ch. to předně tak zle nemíní, a potom, víte sám dobře, že hledá příležitost, aby, jako pokaždé, mohl projevit svůj názor...“

Nevím však, zda by mne byl vicomte poslechl, kdyby se právě ve chvíli, kdy mi chtěl odpovědět, nebyly otevřely dveře pokoje, kterými rudce vběhla Milla Camille.

Její otec ji snad chtěl pokárati, ale ona již stála u něho:

„Pohleď, pohleď, co jsem našla!“ zvolala vesele, podávajíc profesorovi jakousi skříňku.

Profesor L., aniž si ji prohlédl, tázal se rychle:

„Kde jsi ji našla?“

„Šla jsem s Gianninou při břehu k vile Blanchette – nevím, víš-li, kde se říká pobřežní skalce „Autel“ - tam byla zaklesnuta mezi balvany, jak ji příliv vyvrhl. Brouzdaly jsme se u nich, a tu jsem ji upozorovala. Nemeškala jsem a hned jsem skříňku vzala, abych ti ji donesla, věduoc, že tě vše staré zajímá, a tím spíše, poněvadž na ní jsou právě takové obrazce, jakými ty se obíráš...“

Všichni jsme plni zvědavosti obklopili profesora, který prohlédnuv pozorněji na skříňku slabě vykřikl. Byla to jedna z nejpozoruhodnějších, které jsem kdy spatřil, a dle všeobecného mínění nebylo pochybnosti, že skříňka, která byla bronzová a na které se nacházel vyrytý obraz Thotův, obklopených hieroglyfy, byla donedávna jistě uzavřena v jiném obalu, který se patrně při nárazu skříňky na pobřeží balvany roztrhl, neb skříňka sama byla téměř vodou a věky neporušena.

Vzácný nález koloval ruky do ruky, a na návrh Mlle Camille se pokoušel každý, ovšem že bez úspěchu, skříňku otevřít.

„Snad, rozluštíme-li hieroglyfy, budeme vědět více“, pravil pan Ch. a již s profesorem L. spěchal k psacímu stolu, kde usednuvše se zabrali do práce, zatím co my jsme hovořili s Mlle Camille.

„Kde jste však zanechala svou přítelkyni?“

„Gianninu? Čeká na mne před Grand Hotelem, jak pořídím se svým nálezem, ale dobře, že jste mi ji připomněli, nesmím ji přece nechat tak dlouho čekat.“

„Pojďme, pánové, nebudou-li slečny nic namítati, půjdeme se s nimi podívat v místa, kde našly skříňku Thotovu!“ vybídl jsem pány.

„S největší radostí vás dovedu k „Autelu“.“

U skaliska „Autel“ neshledali jsme ovšem pranic zvláštního; při veselé zábavě na zpáteční cestě jsme se vrátili již za šera ke Grand Hotelu, před nímž jsme se rozloučili s chotí i dceruškou profesorovou.

Večer pak, při diner, kterému byl přítomen pan Ch., otázel jsem se ho, jaký výsledek měla jejich odpolední práce.

Pan Ch. pohlédl na mne a pravil tiše:

„Jest to zvláštní případ, milý příteli. Věřte, že si vzpomínám na rozmluvu o egyptských tajemstvích. Skříňku jsme neotevřeli a varoval jsem profesora L., aby se o to nepokoušel.“

„Proč?“ otázel jsem se udiven.

„Hieroglyfy...“

„Nerozumím vám – rozluštili jste je?“

„Ano, alespoň částečně. A proto by bylo nejlépe, kdyby profesor L. onu skříňku vrátil moři, kterému patří.“

„Odpusťte, ale rozumím vám čím dál tím méně.“

„Nuže, slyšte,“ pravil pan Ch., a jeho hlas se změnil v pouhý šepot; „zachovejte to však pro sebe. Znění hieroglyfů jest následující: „Já, Amenofis, kněz Thotův, Pána s hlavou ibise, boha měsíce a písaře soudu mrtvých, když Anubis a Horus váží srdce lidská, před rozsudkem mocného Osirida, ukládám při zániku našich bohů tajemství Jeho v papyrech v tuto skříňku a svěřuji ji vodám

svatého Nilu. Ty, který ji nalezneš, otevři ji, Jsi-li Jeho knězem, jiný-li Jsi Ty, pak ji vrať živlu, neb ve chvíli, kdy spatří oko Tvé obsah její, budeš se chvětí před Osiridem.“

„To jest zajímavé a zní to jako pohádka.“

„Ale nebezpečná!“

Nechtěl jsem odporovati a omezil jsem se toliko ještě na otázku:

„A co profesor?“

Pan Ch. pokrčil rameny:

„Chce ji otevřít. Varoval jsem ho.“ pak počal opět hlasitě hovořiti, neb beztak již byl náš šepot byl zpozorován.

Nescházelo mnoho do jedné hodiny s půlnocí, když jsme se rozcházeli.

Jelikož všichni přítomní, mimo pana Ch. a mne, bydlili nebo byli hosty v různých vilách, na příklad ve vile Lysis, Portus Agathoris a podobně, stanuli jsme sami dva před Grand Hotelem, v němž jsme bydlili.

„Pohleďte,“ pravil jsem, chopiv pana Ch. za ruku, „ono zvláštní světlo v profesorových pokojích.“

Pan Ch. pohlédl do prvního poschodí hotelu, kde jedno okno bylo osvětleno zvláštní, světle modrou barvou nevidaného odstínu, kterou snad bylo možno přirovnati k měňavé barvě křídel exotických motýlů...

Světlo zhaslo...

Cítil jsem, kterak se ruka pana Ch. zachvěla; pak zvolal:

„Probůh, nedívejte se tam! Někdo otevřel Thotovu skříňku!“

Spěchali jsme do hotelu, pan Ch. se zimničným chvatem, já, následuje ho, aniž jsem mu rozuměl.

Vysvětlení, kterého se mi dostalo, bylo nejhrůznější v mém životě.

Když jsme vystoupili do prvního poschodí, vyrazil ze dveří profesor L., drže si ruku na očích. Chtěli jsme ho zadržeti, ale proběhl mimo nás se zoufalým voláním:

„Mé oči...Camille....Thot!“

„Oslepl!“ zaslechl jsem zašeptati pana Ch., načež se zděšením zhroutil k zemi.

A já, neméně jsa ustrašen, jako ve snách jsem zřel, kterak tápající profesor se zřítíl přes zábradlí.

Poplachem, který se strhl v hotelu, nabyli jsme opět sebevlády, a provázeni jsouce ředitelem hotelu, narychlo vzbuzeným, vnikli jsme do bytu.

V pracovně profesorově jsme našli jeho paní v bezvědomí.

„Kde jest však Mlle Camille?“ zvolal jsem, rozhlížeje se, zatím co ředitel spěchal k Mme L.

„Nevidím ani skříňky. Ostatně ono světlo nevycházelo z pracovny. A pan Ch. otevřel dveře vstoupil do ložnice, za níž byl pokoj profesorovy dcery, u kterého byly dveře toliko přivřeny.

Stanuli jsme váhavě na prahu – konečně, dodavme si odvahy, vstoupili jsme.

Těžká vůně, kterou byl pokoj přesycen, nás omamovala. Podařilo se mi nalézt vypínač – elektrické světlo zaplálo.

Na stole ležela polozavřená Thotova skříňka, na zemi Mlle Camile – mrtva.

A až oči její byly jako vypáleny, ústa se usmívala v úsměvu poznaného Štěstí.

Příznávám se, že Mlle Camille mi nebyla lhostejna, a tak se pamatuji toliko ještě, kterak pan Ch. Šíleně se směje chopil skříňku a vyběhl s ní z pokoje..... a to je vše.

Co se odehrálo v pokoji Mlle Camille a co obsahovala skříňka Thotova, zůstalo tajemstvím. Nešťastná Mme L., která do dnešního dne žije v sanatoriu pro choromyslné, mohla pověděti, když se probírala z mdloby, jenom tolik, že v onen tragický večer, když se vrátila její dcera z procházky, odebrala se předčasně na lůžko. Po jejím odchodu postrádal profesor skříňku. Nepochyboval on, ani jeho choť, že se zvědavá dívka asi chtěla o samotě pokusiti o otevření skříňky.

Profesor ve značných obavách spěchal do jejího pokoje.

Mme L. osaměla v pracovně. Náhle ucítila jakoby silnou elektrickou ránu – zaslechl výkřik – její choť oslepen proběhl pracovnou – pak omdlela...

Skříňku, aniž se osmělil na ní podívati nebo ji otevřít, hodil pan Ch. do moře.

Jest pochopitelné, že jsme po pohřbu profesora L., a jeho dcery nezůstali již dlouho v Anthéoru.

Jedenkrát jsme se opět sešli v Paříži. A ovšem, že se mluvilo výhradně o rodinné tragédii profesora L., o které velmi málo zpráv proniklo do veřejnosti.

„Co obsahovala skříňka?“ otázal jsem se přímo pana Ch.

„Mnoho učenců, mon cher ami, se snažilo již rozluštit a objevit Thotovo tajemství – dosud bezúspěšně. Není pochyby, že i skříňka ho část obsahovala a potvrdila tak krutě pravdu mých slov, která jsem naposledy pronesl v přítomnosti vás všech v profesorově pracovně: Nadpřirozeno neexistuje, ale existují síly neznámé!“

Pan Ch. sraštil brvy a ostře se na mne zadíval:

„Ba, kdyby každý prožil, nebo alespoň věnoval více pozornosti tomu, co někdy prožívá, přiklonilo by se více lidí na vaší stranu. Ale přes to dejte pozor a nepronášejte příliš nahlas svých názorů; duševních ubožáků máme stále dostatek, a pan vicomte D. se snad zmůže na poznámku: To je směšné!“ - není-liž pravda?“

Tentokrát však kapitán, vicomte D. nemlčel, a já jsem měl tak čest býti sekundantem při souboji na šavle, jehož následky na štěstí nebyly vážné.

A to je vše, drazí přátelé, co jsem vám chtěl vypravovati.“

Pan de T. se odmlčel, a pozoroval jsem, že se mu oči zalily slzami....

(Kráceno.)